

П. Г. Удхаус

Лечението на Джордж

В бара на „Въдичарски отдиш“ заварих двама мъже. Единият, съдейки по възбудената интонация и ръкомаханията, разправяше на другия някаква история. Дочувах от време на време само по някое „През живота си не бях виждал такова чудо!“ или „Направо не повярвах на очите си“, но в подобно заведение не ми и трябва повече. А когато слушателят, с когото си срещнахме погледите, ми смигна страдалчески, аз не можах да не му се усмихна съчувствено.

В резултат на тази красноречива обмяна помежду ни се установи безмълвно разбирателство, та когато разказвачът привърши да разтяга лукума и си тръгна, онзи веднага седна при мен на масата, сякаш го бях канил.

– Някои хора не се чуват, като лъжат – каза добродушно.

– Въдичарите – напомних му аз – са традиционно небрежни към истината.

– Не беше въдичар – поясни той, – а местният лекар. Разказваше ми за последния си пациент. А освен това – потупа ме по рамото – не бива да се поддавате на ширещите се заблуди относно въдичарите. Традицията жестоко ги е онеправдала. Аз самият съм въдичар, но през живота си не съм изрекъл и една лъжа.

Не знам защо му повярвах. Беше нисък, закръглен, доволен от живота мъж на средна възраст, но най-много ме впечатли детинската искреност в очите му. Бяха големи, кръгли и честни. Бих купил от него петролни акции, без да се замисля още тук, на място.

Външната врата към света се отвори и в бара нахълта дребен човек с пенсне и напрегнато изражение на погнат заек. Преди още да осъзнаем, че е сред нас, той вече бе изгълтал един джин с тоник. След като се ободри, ни изгледа, видимо не на себе си.

– Х-х-х-х-х... – каза.

Ние повдигнахме въпросително вежди.

– Х-х-хубав д-д-д...

Смелостта го зарязва наред пътя, той махна отчаяно с ръка и изчезна със същата бързоходност, с която се появи.

– Според мен възнамеряваше да сподели с нас, че днес е хубав ден – предположи моят събеседник.

– Сигурно е ужасно конфузно за човек с подобен дефект да заговаря непознати хора – казах аз.

– По всяка вероятност го прави с лечебна цел. Също като моя племенник Джордж. Разказвал ли съм ви за племенника си Джордж?

Аз му напомних, че току-що сме се запознали и за пръв път чувам

за наличието на племенник Джордж.

– Става дума за младия Джордж Мълинър – поясни той. – Ще ви разправа за Джордж, чийто случай е забележителен в много отношения.

Племенникът ми Джордж (започна господин Мълинър) беше изключително приятен младеж, ала от най-ранна възраст бе прокълнат от крайно злокачествено заекване. Ако му се налагаше да си изкарва прехраната, този недъг несъмнено би представлявал сериозна пречка в кариерата му, но тъй като за щастие неговият баща му бе завещал, меко казано, закръглени доходи, Джордж си живееше щастливо и доволно в родното село и блажено прекарваше дните си в обичайните спортове, които се практикуват из английската провинция, а вечер решаваше кръстословици. На трийсетгодишна възраст той знаеше повече за библейските пророци, бога слънце Ра и птицата ему от всеки друг в страната, с изключение, може би, на Сюзан Блейк, щерката на викария, която също се бе посветила на решаването на кръстословици и бе първото момиче в графство Уърстършир, издирило в речника значението на думите „стеарин“ и „перидерма“.

Именно общуването с госпожица Блейк за първи път навело Джордж на мисълта да положи сериозно усилие, за да се избави от своя недъг. Естествено, че при това споделено хоби, младите хора прекарвали немалка част от времето си заедно, тъй като на Джордж току му се налагало да отскача до викарията, за да я пита дали не знае дума от пет букви, означаваща „втория период на палеозойската ера“, докато Сюзан от своя страна често била принудена да се отбива в уютната къщичка на Джордж, озадачена, както нерядко става с момичетата, от петбуквена дума, с която се обозначава „част от пневматични и хидравлични уреди във вид на затворена кутия с цилиндрична стена“. Като следствие от това сноване напред-назад, една вечер, непосредствено след като момичето му било оказало помощ с „диркумба-лационен“, Джордж изведнъж се плеснал през челото и с потрес установил, че Сюзан означава всичко за него или, както си казал той по силата на навика, тя била неговата любима, обична, свидна, възлюбена, обожаема.

Това не му пречело обаче всеки път, когато се опитвал да сподели с нея това свое откритие, да загъргоди шипящо, от което полза колкото от едно хлъцване.

Явно трябвало да се предприеме нещо по-драстично и Джордж се обърнал право към най-добрия специалист в Лондон.

– Да? – попитал специалистът.

– А-а-а-а-аз... – казал Джордж.

– Не ви разбрах.

– Б-б-б-б...

– Изпейте го – посъветвал специалистът.

– Д-д-д-да г-г-г-го и-и...

Тогава специалистът му обяснил. Бил добродушен мъж с проскубани бакенбарди и очи на съзрцателна моруна.

– Много хора – рекъл той, – които не са в състояние да артикулират членоразделно при нормално словесно общуване, са твърде изразителни и звънки, щом избухнат в песен.

На Джордж това много му допаднало. Позамислил се, пък отметнал назад глава, замижал и дал воля на кадифения си баритон.

– Обичам аз девойка красна, девойка красна аз обичам, за мене тя е най-прекрасна, за цял живот аз ѝ се вричам. Самата красота е тя, самата чистота е тя...

– Добре, добре – понамръщил се лекарят.

– Тя е цветенце уханно – не се давал Джордж, – тя е птиченце омайно, тя е мойта устърширска тънкостеблена камбанка.

– А! – проумял специалистът. – Явно момичето си го бива.

И като си нагласил очилата, той се взрял в снимката, която племенникът ми с ловкостта на фокусник измъкнал от левия вътрешен джоб на жилетката си.

Джордж кимнал и отново си поел въздух.

– О, да – запял той, – тя ми е изгора, о, не, кат нея няма втора, о да, тя ми е изгора, о не, кат нея няма втора...

– Чудесно, чудесно – побързал пак да се съгласи специалистът, който за съжаление имал верен слух.

– О, Сюзан, ти не плачи за мен – минал на кънтри Джордж, ала лекарят не издържал и за пореден път му направил знак да си затваря устата.

– Дотук всичко е ясно. Но кое е конкретното ви оплакване? Не – побързал да каже, тъй като Джордж вече си пълнел дробовете, – не го пейте, а го напишете на този лист хартия.

Джордж изпълнил указанията.

– Хм! От това тук разбирам, че желаете да ухажвате, да флиртувате, да задиряте, да занасяте момичето с цел да се ожените, да сключите брак, да се венчаєте, да се обвържете за цял живот, но колчем отворите уста, се чувствате неспособен, непохватен, неумел, невеж, негоден и безсилен. Всеки път гласните струни ви изневеряват, не ви се подчиняват, не вършат работа, сдават багажа.

Джордж кимнал.

– Случаят ви не е нищо изключително. Често съм помагал на такива като вас. Въздействието на любовта върху гласните струни дори при нормално красноречивите индивиди е често пагубно. А що се отнася до обикновеното заекване, изследванията доказват, че в деветдесет и седем цяло и шест десети процента от случаите божествената страст свежда пациентите до състояние на повредени сифони, които се опитват да изрецитират „Къде сте вие, полкове незнайни?“. Има само един лек.

– К-к-к-к...? – попитал Джордж.

– Ще ви кажа – облегнал се благосклонно назад специалистът и самодоволно сплел пръсти. – Заекването е преди всичко продукт на ума и се причинява от смутителност, която от своя страна се явява в резултат на комплекс за малоценност, причинен от потиснати желания или интровертни инхибиции. Съветът, който давам на всички млади мъже, нахлули тук като апарати за газирана вода, е да излязат навън и целенасочено да завързват разговор с минимум трима непознати на ден. Заприкавайте тези случайно срещнати хора и упорствайте настойчиво, какъвто и идиот да се чувствате. По този начин след няколко седмици ще установите, че малката дневна доза общуване е оказала своето благотворно въздействие. Стеснителността ще се износи, а с нея заедно ще сложите край и на заекването.

И след като със звънк, ясен глас поискал от младия човек хонорар от пет лири, специалистът натирил Джордж навън в широкия свят.

Колкото повече размишлявал моят племенник над скъпо платения съвет, толкова по-малко той му се нравел. Потрепервал в таксито, което го откарало на гарата, за да вземе влака за родното Източно Уобли. Като всички млади мъже, той изобщо не се възприемал като стеснителен, а по-скоро приписвал склонността си да страни от човечеството на някаква рядка душевна особеност. Ала сега, след като истината му била забучена пред погледа, той бил принуден да признае, че природата му е по същество на боязлив заек. При мисълта да напада невинни непознати и да ги принуждава да беседват с него направо му се догадило.

Ала никоой Мълинър не е странял от дълга си, колкото и да му е противен той. Стигнал перона и тръгнал към влака със стиснати зъби и с очи, блеснали от фанатичния плам на непоколебимостта. Твърдо бил решил още преди края на пътуването да проведе три задушевени разговора с първите клетници, имали злата участ да му се изпречат пред погледа, пък, ако ще да му се наложи да пее до прегракване.

перона с лъчите си, а откъм запад приятно подухвало. Покрай пътя минавало ромонящо поточе, в живия плет се надпявали неведоми птички, а през дърветата смътно прозирала с благородната си осанка фасадата на „Дома за душевноболни“ на графство Уърстършир. Заобикалящата го приятност уталожила нервите на Джордж, той почувстввал прилив на морални сили и много му докривяло, че на тази забравена от Бога гара човек просто нямало кого да заприказва.

Точно в този миг на перона се изкачил някакъв мъж с невероятно достолепен вид.

Новодошлият се отличавал с импозантна външност и бил облечен семпло в пижама и кафяви обувки. В ръката си държал копринен цилиндър, в който потапял пръсти, размахвал ги по един крайно интересен начин наляво-надясно и пак ги потапял вътре. Той кимнал добронамерено на Джордж, поради което последният, макар и изненадан от оригиналния подход на мъжа към избора на облекло, решил да го заговори. В края на краищата, казал си той, не дрехите правят човека, а обратното, защото съдейки по топлата усмивка, под оранжево-пембените райета явно туптяло едно голямо сърце.

– Х-х-х-хуб-б-баво в-в-врем-м-ме – казал Джордж.

– Радвам се, че ви харесва – радушно откликнал мъжът. – Специално го поръчах.

Джордж се поозадачил, но смело продължил с лечебна цел.

– М-м-мог-г-га л-л-ли д-д-да в-в-ви п-п-поп-п-пит-т-там к-к-какво п-п-рав-вите?

– Какво правя ли?

– С-с-с т-т-таз-з-зи ш-ш-ш-апк-к-ка.

– А, шапката! Разбирам. Просто раздавам благини на тълпите – отвърнал мъжът, потопил отново пръсти в цилиндъра и ги развял с широк, щедър жест. – Голяма досада, но какво да се прави, това се очаква от човек с моето положение. Всъщност – погледнал той Джордж в очите, уловил го плътно подръка и зашепнал поверително, – аз съм императорът на Абисиния. Онова там е моят дворец – посочил през дърветата. – Но да си остане между нас. Не е за всяко уху.

С болнава усмивка Джордж понечил да изтръгне ръката си от здравата хватка на своя събеседник, ала на онзи не му минавали такива. Той явно бил пламенен поддръжник на становището на Шекспир, че приятели, които имаш, ще да придръпваш ти към себе си с куки от стомана¹.

1. Шекспир, „Хамлет“, III действие. – Б. Пр

Хватката, с която го притеглил в най-тъмното кюше на перона, била като менгеме. Поозърнал се наоколо, но явно останал доволен от степента на уединението.

– Най-сетне сами – въздъхнал с облекчение.

Този факт вече бил проникнал с трескава яснота в съзнанието на Джордж. Има много малко места в цивилизования свят по-пусти от перона на глуха провинциална гара. Слънцето приличало гладкия асфалт, лъскавите релси и автомата, който в замяна на едно пени в отвора с надпис „Кибрит“ пускал пакет здравословни дъвчащи бонбони, но иначе отникъде взорът жива душа не виждал.

На Джордж би му понесла гледката на потеря яки полицаи, въоръжени с още по-яки палки, но в полезрението му не се мяркало дори куче.

– Отдавна дебна подходящ момент да си поприказвам с вас – дружелюбно продължил непознатият.

– Ам-м-м-ми? – казал Джордж.

– Да. Искам да чуя какво мислите за човешките жертвоприношения.

Джордж казал, че не му харесват.

– Че защо? – изненадал се онзи.

Джордж казал, че му било трудно да се обоснове. Просто не ги харесвал.

– Аз пък смятам, че грешите – оборил го императорът. – Знам, че напоследък се ширят схващания, близки до вашето, но веднага трябва да заявя, че не ги одобрявам. Ненавиждам цялата тази прогресивна съвременна мисъл. Човешките жертвоприношения винаги са вършили чудесна работа на абисинските императори и не виждам защо да не свършат работа и на мен. Ако обичате да дойдете с мен тук вътре.

И посочил малката стаячка за метли и парцали, до чиято врата Джордж се бил доближил, отстъпвайки боязливо назад. Помещението било тъмно и злокобно, миришело упоително на газ и гарови носачи и било последното тясно пространство, в което Джордж би пожелал да бъде затворен интимно в компанията на мъж с такива оригинални възгледи. Затова се отдръпнал.

– П-п-първо в-в-вие в-в-влезте.

– Ама без номера! – строго предупредил императорът.

– Н-н-н-омера?

– Да. Дето блъскат човека вътре, заключват вратата и го поливат с вода от прозореца. Вече до гуша ми дойде.

– Н-н-няма – обещал Джордж.

– Дадено тогава. Вие сте джентълмен и аз съм джентълмен. И двамата значи сме джентълмени. Между другото, да имате нож? Ще ни трябва нож.

– Н-н-не. Н-н-нямам.

– Да се огледаме тогава и да видим какво да приспособим за целта – въздъхнал императорът. – Ще трябва да се оправяме с подръчни средства.

И с добродушието, което толкова му прилягало, той пръснал още една шепа блага и влязъл в стайчето.

Не думата на джентълмен, която бил дал, попречила на Джордж да заключи отвън вратата. Едва ли ще намерите на земята друг род, който да спазва по-педантично от Мълинърови поетите обещания, но все пак съм принуден да призная, че той би теглил ключа без секунда колебание. Но тъй като никъде не го зърнал, трябвало да се задоволи с едно трясване на вратата, чевърст отскок назад и незабавно плюване на петите. Специфичният шум изотвътре го известил, че императорът се е оплел в парцали и се е препънал в кофи.

Джордж оползотворил максимално възможностите си. След като покрил разстоянието до влака с добър спортен резултат, той се метнал в купето и се спотаил под седалката.

Там си и останал, раздрусай до дън-душа. По едно време му се сторило, че императорът го е настигнал, защото вратата се отговорила и във врата му подухнал хлад. Но след като хвърлил едно предпазливо око, забелязал елегантни глезени й въздъхнал с нескрито облекчение. Чул се женски глас:

– Носачо!

– Да, госпожо?

– Каква беше тази суматоха на гарата?

– Един пациент избягал от лудницата, госпожо.

– Божичко!

Гласът щял да продължи разговора, ала в този момент влакът потеглил. Последвал звук от тяло, настанило се върху тапицирана седалка, зашумолял вестник, влакът набрал скорост и запуфпафкал напред.

Джордж за пръв път пътувал под седалката на купе и макар да принадлежал към по-младото поколение, което не страни от новаторски усещания и дори жадно ги търси, все пак в момента не му било до това. Така че решил да изплува на бял свят и то, по възможност, без излишна

показност. Колкото и бегло да познавал жените, все пак имал основания да смята, че те са склонни да се стряскат при вида на непознати мъже, изпълзващи изпод седалките на купетата. Така че отпочнал маневрите, като подал глава навън и огледал внимателно терена.

Всичко било наред. Жената седяла точно отсреща, потънала в четенето на вестник. Като занаятчия бавно посредством серия от безшумни гърчове, усуквания и акробатични чупки, Джордж успял да се изсули от скривалището си и с последно тирбушонно движение, което не би било по силите на мъж, непраскуващ шведска гимнастика всяка сутрин преди закуска, се отпуснал на ъгловото място. Жената все така си четяла вестника.

Събитията от последния половин час донякъде били отклонили мисловния поток на Джордж от мисията, с която се бил нагърбил, напускайки кабинета на специалиста. Ала сега, когато разполагал с обилно време за размишления, той си дал сметка, че ако възнамерявал да завърши успешно първия си лечебен ден, то той вече заплашително изоставал от графика. Специалистът му бил заръчал да заговори трима непознати, а той бил успял до този момент само с един. Вярно, че този един бил твърде значим като непознат и един по-недобросъвестен младеж от Джордж Мълинър би се почувствал в правото си да го отметне на дъската като един и половина, ако не и двама. Джордж обаче като истински Мълинър бил твърд, упорит и не си позволяял никакви аванти.

Затова се стегнал, за да пристъпи към действие, и като начало си прочистил гърлото.

– Ъхъм! – казал Джордж.

И, отпочнал по този начин лечебната процедура, той се усмихнал подкупващо и закавал спътницата му да предприеме следващия ход.

Ходът, който спътницата му предприела, бил вертикален и Джордж го измерил на око между петнайсет и двайсет сантиметра. Освен това си изтървала вестника и се оцъклила в племенника ми с помътнели от ужас очи. Лично аз винаги си я представям като Робинзон Крузо, открил в пясъка отпечатъка на човешки крак. До този момент била убедена, че е сам-сама в купето, а ето че хоп! – от нищото ѝ проговорил глас. Лицето ѝ взело да се криви, но иначе дума не обелвала.

Джордж, от своя страна, също се чувствал неловко. Жените неизменно пробуждали у него вродената му свенливост. Никога не знаел какво да им каже.

И тогава го споходила щастлива мисъл. Тъкмо си бил погледнал часовника и бил установил, че приближава вече четири и половина.

Жените, знаел той, много си падат по чашка чай по това време, а той за щастие имал в чантата си пълен термос.

– Извинете, какво ще кажете за чаша чай – пожелал да изрече, но както често му се случвало в присъствието на слабия пол, не успял да стигне по-далеч от серия шипящи, подобно на хлебарка, зовяща малките си.

Жената продължавала да не откъсва от него див поглед. Очите ѝ се приближавали по размери до стандартни топки за голф, а дишането ѝ свидетелствало, че е в плен на напреднал астматичен пристъп. И точно тогава Джордж, който се борел със заекването си, за да отпочне разговора, бил споходен от типичното вдъхновение, което е чест спътник на Мълинърови. В съзнанието му просветнало указанието на специалиста да го каже с песен.

Нямало какво повече да се мае.

– Двама за чай и чай за двама, аз със теб и ти със мен...

На това място бил зашеметен от ефектния блатист цвят, придобит от спътничката му. И решил да се уточни.

– Имам хубав термос, имам пълен термос, защо да го не споделим? Когато вали и се чувстваш самичка, то чаят е тук да ти радва душичка. Имам хубав термос, имам пълен термос, защо не ви наляе чашка чай?

Съгласете с мен, че едва ли някоя покана може да се формулира по-жизнерадостно. Ала спътницата му продължила да се държи крайно неотзивчиво. Като му хвърлила последен агонизиращ поглед, тя затворила очи и се отпуснала безжизнено назад. Устните ѝ бързо придобили любопитен сиво-син оттенък и ту се отваряли, ту се затваряли. Напомняла на озадачения Джордж, който също като мен е запален рибар, за току-що хванала се на въдицата съомга.

Джордж също се отпуснал назад на седалката. Колкото и да си човъркал мозъка, все не можел да измисли някоя тема за разговор, която със сигурност да интригува, забавлява и образова. Затова въздъхнал и се загледал през прозореца.

Влакът вече наближавал познатите му пейзажи на Източно Уобсли. Взел да разпознава някои от забележителностите. Вълна от чувства заляла Джордж при мисълта за Сюзан и той побързал да се пресегне за кесията с кифлите, които бил закупил от бюфета на Ипълтънската гара. Чувствата винаги действали като шмиргел на стомаха му.

Извадил термоса от чантата, отвъртял чашата и си налял. Сетне оставил термоса на седалката и отпил.

Погледнал пак към спътничката си. Очите ѝ били все тъй затворени, но сега на всичкото отгоре издавала и чести, плитки, спазматични звуци. Джордж почти бил решил да възобнови поканата си за чай, ала единствената мелодия, която му се въртяла в ума, била „Жестоката Хана, вампирка от Савана“, та доста се затруднил как да я пригоди към подходящ текст. Затова си изял кифлата и се заяпал в познатата картина навън.

Тук трябва да спомена, че като приближавате с влак Източно Уобсли, минава се през няколко железопътни стрелки и внезапното раздрусване е толкова мощно, че се е случвало силни мъже да си разлеят бирата. Джордж, забравил това в замисленото състояние на духа си, бил поставил термоса само на сантиметри от ръба на седалката. В резултат на което още при първата стрелка термосът рипнал като жив, фраснал се в пода и гръмогласно избухнал.

Дори Джордж бил изненадан от неочакваната гръмливост на този взрив. Кифлата се отметнала от ръката му и се присъединила към тленните останки на пода. Той самият премигнал трикратно. Сърцето му така устремно се опитало да изскочи от устата му, че му разклатило два зъба.

Ала въздействието на този неприятен инцидент върху жената отсреща било още по-забележително. С един-едничък, но затова пък оглушителен писък, тя се стрелнала право нагоре във въздуха като излитащ фазан, уловила се за внезапната спирачка и пак рухнала на мястото си. Колкото и да бил респектиращ предишният ѝ скок, тя успяла да го подобри с четири-пет сантиметра. Не съм запознат с настоящия рекорд за скок от място без засилване, но жената несъмнено била видна състезателка и ако Джордж бил член на селективния комитет за Олимпийските игри, той още тук, на място, би я включил в списъците.

Интересна работа, но въпреки спортсменската готовност на железопътните компании да позволяват на клиентите си да дърпат ръчната спирачка срещу скромната цена от пет лири на опит, много малко пътници са се възползвали от тази възможност или дори са виждали как се върши това. Затова се шири повсеместно невежество относно какво точно става в такива случаи.

А според Джордж процедурата била следната: първо се раздавал стържещ звук от задействането на спирачките. После влакът спирал. Накрая от всички посоки на компаса изпълпяло гъмжащо множество заинтригувани кибици.

Когато станалото станало, до Източно Уобсли имало около близо два километра и докъдето стигал взорът, пасторалността била изцяло лишена от каквато и да било населеност. Миг преди това не се съзирало нищо освен блеснали жита и ширнали се пасища. Ала ето, че от изток, запад, север и юг се задали тичащи през глава човеци. Нека не забравяме, че по същото време Джордж бил в задръстено мисловно състояние и поради това трябва да сме много предпазливи спрямо неговите изявления. Ала той до ден-дневен упорито твърди, че от една-единствена безлюдна ливада, по която не растяло дори дърво, зад което да се скрие човек, изсочили, по негово преброяване, двайсет и седем селски труженници и той още се опитва да ме убеди, че били изникнали от земята.

Релсите, допреди минута тъй чудно безлюдни, сега не се виждали от прииждащите пълчища железничари, и Джордж се възмутил от правителствените твърдения, че в Англия имало безработица. Всеки член на пролетариата в тази страна присъствал по един крайно осезаем начин. На всичкото отгоре влакът, който потеглил полуразен от Ипълтън, сега бълвал пътници от всяка врата. При вида на тази масовка самият Дейвид Грифит² би изпищял от възторг, но лично на Джордж сцената навяла спомени от неотдавнашните тържества по кралската коронация. Пак ви предупреждавам, че той се е намирал в крайно превъзбудено състояние и не бива да се вярва безпрекословно на всяка негова дума.

Трудно е да се каже какво би било коректното поведение на един шлифован светски лъв при така създалото се положение. Лично аз съм убеден, че за да се справи с подобна несгода, на всеки лъв са необходими невиджано присъствие на духа и немалка ловкост. Джордж, веднага трябва да изтъкна, установил без много да се тутка, че възникналата криза не е по силите му. Едничката бистра мисъл, която изплавала от мътилката на съзнанието му, се свеждала до горещата препоръчителност да се оттегли от местността без много размотаване. Така че, като се забавил само колкото да си поеме дълбоко въздух, той си плюл юнашки на петите.

Ние, Мълинърови, сме до един големи спортисти, а Джордж още в университета бил спечелил всеобщото уважение на колегите с похвалната си чевръстина. Сега обаче тичал, както никога през трийсетгодишния си живот. Въпреки това ми позволете да се отнеса скептично към упоритото му твърдение, че докато препускал през полето, със

2. Дейвид Уорк Грифит (1875–1948) – американски филмов режисьор, изиграл голяма роля в развитието на киното като изкуство. – Б. пр.

сигурност зърнал как един заек го мернал завистливо и свил обезсърчено рамене. Както вече споменах, Джордж не бил съвсем на себе си.

И все пак няма да му отрече постижението. И слава Богу, защото след първоначалното стъписване, което му позволило да си осигури добра преднина, сега цялото човечество го погнало като един и докато бягал, той смътно различавал гласове от гъмжилото, които водели академичен спор за предимствата и недостатъците на линчуването. На всичкото отгоре нивите, през които пердашел, допреди секунди необитаеми зелени пространства, сега чернеели от простолудие, предвождано от брадат мъжага с огромна вила. Джордж метнал през рамо един много бърз поглед и рязко свърнал надясно. Всички преследвачи му били крайно антипатични, но най-вече онзи с вилата.

Тъй като не съм очевидец, не ми е възможно да кажа със сигурност колко време е продължила гонитбата, нито какви разстояния са били покрити от заинтересованите страни. Познавам добре местностите около Източно Уобсли и съм сверил лично показанията на Джордж, та ако е вярно, както твърди той, че е стигнал на изток чак до Малко Уигмаршв-долчинкатадето-е-малко-преди-мерата, а на запад до Хигълфорд-и-Уъртълбери-под-хълма-досами-реката, то трябва да призная, че бая голямо тичане му е ударил.

Затова нека предположим, че след като се е добрал до Малко Уигмаршв-долчинката-дето-е-малко-преди-мерата, той е отпрашил по тангентата до По-малко-Снодсбъри-от-другата-страна-на-баира. А това вече е много. И тъй като ясно си спомня как покрай него прелетели свиарникът на Хигинс и кръчмата „Кучето и патката“ на село Пондърбери Парва, как прецапал през потока Уипъл точно където се влива в река Уопъл, то спокойно можем да заявим, че дори никъде другаде да не е ходил, той за цял живот и веднъж завинаги си е осигурил много здраво тяло за дай Боже здрав дух.

Ала и на най-големите приятности рано или късно им идва краят, затова тъкмо когато залязващото слънце позлатявало иглата на обвитата в бръшлян църква „Свети Барнабас Несломимия“, където Джордж като малък тъй често разнообразявал скуката на проповедта, като се плезел на малките хористи, една влажна и опърпана фигура болезнено пропълзяла по Главната улица на Източно Уобсли по посока на уютната къщурка, наречена от строителя ѝ „Чатсуърт“, но известна на местните доставчици като „Мълинъровата“.

Това бил Джордж, завърнал се от ловните полета.

Бавно, бавно Джордж Мълинър се добрал до познатата врата и веднага щом минал през нея се строполил в любимото си кресло. Минута по-късно обаче една нужда, по-голяма дори от непреодолимия стремеж да остане там до края на земните си дни, се натрапила неотвратимо на вниманието му. Затова той се надигнал сковано, докретал до кухнята и си сипал едно хубаво уиски със сода. Сетне си налял второ и се върнал със сетни сили в дневната, за да открие, че тя вече не е безлюдна. Стройно русо момиче, облечено с вкус в шит по мярка костюм, се било надвесило над бюрото, върху което той държал своя насъщен „Речник на английските синоними“. Момичето вдигнало стресната глава, щом дочуло неравномерните му стъпки.

– Божичко, господин Мълинър! – възкликнало то. – Какво е станало? Дрехите ви са изпокъсани, съдрани, разпарцаливени, а косата ви е разрешена, разчорлена и разбъркана.

Джордж се усмихнал уморено.

– Права сте – казал. – Дори нещо повече. Страдам от извънмерна умора, изтощение, отпадналост, изнемощялост, изнуреност, безсилие и немощ.

Момичето не можело да откъсне от него поглед, изпълнен с божествено съчувствие.

– Толкова ми е мъчно – прошепнало то. – Толкова съм натъжена, нажалена, опечалена, огорчена, наскърбена и загрижена.

Джордж уловил ръката ѝ в своята. Нейното мило съчувствие му било донесло излекуването, което търсел от толкова време. Дошло като капак на всички несгоди и силни преживявания, през чийто огън бил преминал в този паметен ден, то му подействало като магия, вълшебство, чародейство и заклинание. Изведнъж осъзнал, че вече не е пелтек. Само да се бил сетил в този миг да каже „Петър плет плете през три плета преплита“, щял да го изрече с лекотата на „чичковите червенотиквеничковчета“. На езика му обаче напирали къде-къде по-съществени думи.

– Госпожице Блейк, Сюзан, Сюзи – започнал той, стръбно впит в ръката ѝ. Гласът му отекал звънък и незаеквателен. Просто не можел да повярва, че доскоро е съскал на това момиче като прегрят воден радиатор. Едва ли е убягнало от вниманието ти, че от доста време храня към теб чувства, далеч по-дълбоки и по-топли от обикновеното приятелство. Това чувство, Сюзан, е самата любов, която от съвсем мъничко семенце се разрасна в сърцето ми и помете моята неувереност, съмнения, страхове и опасения. Сюзан, аз не съм от красноречивите и не съм в състояние да говоря плавно, както много ми се иска, ала тези простишки

думи извират право от неопетненото сърце на един английски джентълмен. Затова отговори – ще станеш ли моя жена, съпруга, невеста, другарка в живота, партньорка и по-добра половинка?

– О, Джордж! – извикала Сюзан. – Да, то се знае, несъмнено, безспорно, иска ли питане, има си хас и още как!

Той я стиснал в прегръдката си. И в този миг до слуха му достигнали външни шумове – едва-едва, като от далечни далечини. Джордж се метнал към прозореца. Откъм завоя, където била „Кравата и каруцата“ – този устой на селския обществен живот с разрешително да продава бира, вино и други алкохолни напитки – тъкмо се задавал брадатият с вилата, следван по петите от неизброимо многолюдие.

– Скъпа – казал Джордж, – поради лични причини, в които засега няма да задълбавам, се налага да те оставя за малко. Ще ми правиш ли компания по-късно?

– Ще те следвам до края на света – страстно откликнала Сюзан.

– Няма да се наложи – успокоил я Джордж. – Аз ще бъда само долу в мазето. Там ще прекарам следващите час-два. Ако някой ме търси, би ли им казала, че ме няма?

– Разбира се. Между другото, Джордж, дойдох да те питам за дума от четири букви, завършваща на „а“ и означаваща „селскостопанско сечиво, използвано в прибирането на сено“.

– Вила, любима моя – незабавно отвърнал Джордж. – Но от мен да знаеш, че тя не се използва единствено със селскостопански и сеносъбирателни цели.

От този ден (заклучи господин Мълинър), ако щете вярвайте, Джордж не е имал никакви проблеми с речта. Сега е предпочитан политически оратор в цялата област и е станал толкова самонадеян, че онзи ден окоото му бе насинено от един търговец на сено, царевица и други фуражи на име Стъбс. Много поучително, нали?

КРАЙ

© 1927 П. Г. Удхаус
© 1997 Жечка Георгиева, превод от английски

P. G. Wodehouse
The Truth About George, 1927

Сканиране: NomaD, 2007
Разпознаване и редакция: sir_Ivanhoe, 2007

Публикация:

П. Г. Удхаус
СТРИХНИН В СУПАТА...
И МНОГО ДРУГИ ИСТОРИИ
Английска

Подбор и превод от английски: Жечка Георгиева
Художествено оформление: Момчил Колчев
Печатни коли 38. Формат 84/108/16
ИК „КОЛИБРИ“, София, 1997
Печат: „АБАГАР“ ЕООД, В. Търново
ISBN 954-529-065-X

P. G. WODEHOUSE
Very Good Jeeves
Carry on Jeeves
Young Men In Spats
Eggs, Beans and Crumpets
Meet Mr. Mulliner
Mulliner Nights

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/4571>]